

ворки, та сиромаситѣ презѣ цѣлото лѣто сѣж принудени да работятъ изключително за въ полза на втората рѣжа наемодатели. Така, подѣ най-невина и толерирана отѣ законна форма, се ограбва не рѣдко труда на трудящитѣ се безимотни стопани.

Независимо отѣ процедурата по отдаване и наемането имѣ, фондовитѣ земи обикновено наети за срокѣ отѣ две години, се стопанисватъ и използватъ най-хищнически.

Всѣки наемателъ, безразлично кой е той, по всички възможни начини и най-вече сѣ безразборното сѣене на разни култури, се стреми да вземе отѣ наетата земя максимумѣ отѣ това, което тя би могла да даде, да я използва до крайния предѣлъ, безѣ да държи смѣтка за последицитѣ. Зерѣ, следващия периодѣ, разсѣждава той, наемателя, вѣроятно ще бѣде другѣ, нека той му мисли.

По тоя начинѣ се прилага едно безпомощно използване на фондовитѣ земи, като ежегоднитѣ добиви отѣ тѣхъ и за наемателя и за наемодателя постепенно намаляватъ, за да се дойде до единѣ моментѣ, когато мѣчно ще се намѣрятъ, макарѣ и на безценица, наематели за тѣй изтощенитѣ земи.

Така девственитѣ до преди години земи, благодарение само на неразумната експлоатация, ставатъ нерентабилни и пораждатъ недоволство както въ наемателя, така и наемодатели: първитѣ, че не сѣ могли да добиятъ това, което сѣ предполагали, а вторитѣ, че сѣ принудени ежегодно да намаляватъ наемитѣ си.

А паралелно сѣ всичко това, армията отѣ малоимотни и безработни земеделски стопани и работници въ страната ежегодно се увеличава. Гладѣтъ за земя отѣ день на день става по-страшенѣ.

Повикѣтъ: дайте ни земя, дайте работа и хлѣбѣ, е вече едно застрашително социално явление у насѣ, надѣ което всички честно мислящи, за бѣдещето на нацията ни хора, трѣбва сериозно да се замислятъ.

Животѣтъ сѣ своитѣ нужди, тегла и неволи, безмилостно се развива и следва своя пѣтъ. И тежко на тия, които не могатъ да го догонятъ и насмогнатѣ. А явно е, че развититѣ се нужди изпревариха вече доходитѣ на грамадната частѣ отѣ българския народѣ. Обедняването на селското население, следствие нарушеното равновесие между приходи и разходи, между ценитѣ на земеделското производство и индустриалното такова, е единѣ явенѣ фактѣ, предѣ който никой не бива по-вече да си затваря очитѣ.

Ще трѣбва да се върши нѣщо и то нѣщо положително творческо, за да се предотврати настѣпващата катастрофа.

Допускайки, че работната площѣ земя въ страната, евентуално би могла да се увеличи сѣ още нѣколко милиона